

Voetsporen

Japan, zomer 1615

Kokhalzend hoestte Jack het zoute water uit zijn longen. Zijn vingers klauwden naar het natte zand toen een volgende golf over hem heen sloeg en hem weer de koude zee in dreigde te trekken. Het af en aan rollen van de branding was als de rusteloze ademhaling van een grote draak, die zich had volgegeten en hem nu uitbraakte op de kust.

Met zijn laatste beetje kracht kroop Jack het strand op. Toen hij buiten het bereik van de golven was rolde hij zich hijgend van inspanning op zijn rug en opende zijn ogen. Boven hem strekte zich een kristalblauwe hemel uit. Er was geen wolkje te bekennen, nergens een spoor van de storm die de afgelopen nacht had gewoed. De vroege ochtendzon verspreidde vanuit het oosten zijn warme gouden stralen, als voorbode van een mooie zomerdag.

Jack had geen idee hoe lang hij hier al lag, maar toen hij zijn ogen opnieuw opende waren zijn lippen gebarsten door het zoute water en was zijn kimono kurkdroog. Zijn hoofd tolde als de kolkende oceaan en zijn lichaam, dat in zijn wanhopige poging land te bereiken door golven, rotsen en het rif was geteisterd, voelde bont en blauw. Voor zover hij kon zeggen had hij niks gebroken, maar al zijn spieren deden zeer en in zijn linkerzij voelde hij een kloppende pijn. Tot zijn opluchting bleek het

het gevest van zijn zwaard te zijn dat in zijn ribben duwde.

Duizelig kwam hij overeind. Als door een wonder droeg hij nog steeds zijn *wakizashi* en zijn *katana* bij zich. Het zwaard van een samoeraikrijger werd beschouwd als zijn ziel. En Jack – die zowel was opgeleid tot samoerai als tot ninja – was dankbaar dat hij het zijne niet kwijt was. Want in een land dat vreemdelingen en christenen tot staatsvijand had verklaard, waren de zwaarden zijn redding.

Ook zijn tas zat nog om zijn middel gebonden. Doorweekt en gescheurd als hij was zou de inhoud er niet best aan toe zijn. Jack maakte hem leeg op het strand. Er viel een gebarsten waterfles uit, samen met een paar geplette bolletjes rijst en drie slanke metalen *shuriken*. De ninjawerpsterren werden gevolgd door de zware dreun van een boek – zijn vaders rutter, een uiterst kostbaar navigatielogboek dat onmisbaar was om de oceanen van de wereld veilig over te steken. Tot zijn geruststelling zag Jack dat de rutter nog in zijn beschermende waterdichte oliedoek zat. Maar de gebarsten waterfles was wel verontrustend. Na een groot deel van de nacht te hebben gevochten voor zijn leven was Jack verzwakt door honger en dorst. Hij pakte de fles en goot het laatste beetje drinkwater in zijn kurkdroge mond. Zonder de moeite te nemen het zand er af te vegen schrokte hij de koude bolletjes rijst met een paar uitgehongerde happen naar binnen. Hoe karig en zout het maal ook was, de rijst gaf hem voldoende energie om weer helder te kunnen denken en de situatie in zich op te nemen.

Jack keek om zich heen en zag dat hij was aangespoeld in een beschutte baai. Het strand werd in het noorden en zuiden begrensd door ruige landtongen, terwijl achter hem een lage rotswand westwaarts oprees naar een met struikgewas begroeide richel. Op het eerste gezicht leek de baai verlaten, maar toen viel zijn oog op wrakhout dat voor de kust op en neer deinde. Hij herkende het meteen en de moed zonk hem in de schoenen. Het was de gebroken mast van de jol, waarvan het gescheurde zeil als een reusachtige verdronken mot op de golven dreef.

Nu pas drong het tot hem door dat zijn vrienden verdwenen waren.

Hij krabbelde overeind, holde naar de waterlijn en begon verwoed naar sporen te zoeken. Toen hij op het strand en op de zandbanken geen lichamen zag, zocht hij de baai en de horizon af naar hun boot. Maar de kleine jol was nergens te zien. Jack werd steeds wanhopiger en de angst be kroop hem dat Yori, Saburo en Miyuki waren verdronken. Toen zag hij een stel voetsporen in het zand en de hoop laaide weer op.

Hij hurkte neer en onderzocht de afdrücken op grootte, vorm, diepte en patroon – een vaardigheid die hij had geleerd van de ninjagrootmeester Soke. Maar hij slaakte een vertwijfelde kreet, want hij zag meteen dat ze te groot waren om van zijn vrienden te zijn. Ze waren van een volwassene en liepen hierheen en weer terug; ze waren overduidelijk van één persoon. De sporen vertoonden een onregelmatig patroon, wat erop wees dat de persoon mank liep of een vreemde manier van lopen had. Jack zag ook dat de heenweg al haastig was geweest, maar de terugweg halsoverkop – er was meer zand omgewoeld en de sporen stonden verder uiteen, wat erop wees dat de persoon het op een hollen had gezet.

Wie hier ook had gelopen, voor Jack beloofde het vast niet veel goeds.

Plotseling hoorde hij stemmen in de verte, aan de noordkant. Jack raapte haastig zijn spullen bij elkaar en vluchtte de andere kant uit. Terwijl hij bleef uitkijken naar een teken dat zijn vrienden het hadden overleefd, holde hij over het strand naar de zuidelijke landtong. Toen hij vlak bij de rotswand was, zag hij een grot en hij ging er recht op af. Op het moment dat hij de koele duisternis in dook hoorde hij een kreet.

‘De *gaijin* is hier!’

Jack keek over zijn schouder en zag een oude visser met kromme benen voor een patrouille gewapende samoerai uit het strand op komen. Weggedoken in de grotopening zag Jack de visser hinkend naar de plek lopen waar de mast lag.

‘Waar is-ie dan?’ vroeg de leider van de patrouille, een zuur kijkende man met een zwarte knot op zijn hoofd en een dikke snor.

‘Ik zweer het,’ sputterde de man, terwijl hij met een knokige vinger naar de sporen in het zand wees. ‘Ik heb hem met eigen ogen gezien. Er was een vreemdeling op dit strand aangespoeld én hij had samoeraizwaarden.’

De leider boog zich voorover om het bewijs te onderzoeken. Zijn ogen volgden Jacks voetspoor over het strand.

‘Hij kan niet ver zijn,’ grauwde de man en hij trok zijn katana. ‘We zullen die gaijin-samoerai opjagen als een hond!’

Klem

Om te voorkomen dat hij ontdekt zou worden dook Jack dieper de grot in. De landtong bleek een honingraat van steen te zijn met gangen in alle richtingen. De koude natte rots sloot zich steeds dichtër om hem heen, tot het zonlicht nog slechts een vage weerschijning was. In de diepte kon hij de deining van de zee horen als een oeroude hartslag. Jack nam de meest voor de hand liggende route in de hoop dat de brede gang hem naar een uitgang zou leiden. Struikelend liep hij door de klamme duisternis. Terwijl zijn vingers naar houvast tasten op de kale rots volgde hij de bochtige wand rechts van hem. De gang liep echter dood en hij moest rechtsomkeert maken.

Terwijl Jack de volgende gang probeerde, kwam er een golf dreunend als een donderslag neer, en voor zijn geestesoog kwam de storm van de afgelopen nacht weer tot leven. Witte bliksem en zwarte onweerswolken. Kletterende regen en huizenhoge golven. Hun boot die steeds werd opgetild en weer neergesmeten. Zijn vrienden die zich in doodsangst met bleke, vertrokken gezichten vastklampten. Jack begreep nog steeds niet hoe hun kansen zo snel waren gekeerd. Ze hadden ongedeed kunnen ontsnappen van Pirateneiland, waren gezegend geweest met een goed bevoorrade boot, een nauwkeurige zeekaart en een gunstige wind. Het had een koud kunstje moeten zijn om de haven van Nagasaki te bereiken. Na een tocht van hooguit twee weken had hij op het dek moeten staan van een

Engels galjoen, klaar om naar huis te varen naar zijn zusje Jess.

Maar de Seto Binnenzee had andere plannen gehad. Tijdens de derde nacht stak er vanuit het niets een storm op. Jack werd overrompeld en kon het pad van verwoesting niet meer ontwijken. Hij vocht om hun kleine boot te redden en zijn zeemanskunst werd tot het uiterste op de proef gesteld. Maar de storm werd alsmaar heviger. Om te voorkomen dat ze allemaal overboord werden gespoeld, beval hij zijn vrienden zichzelf vast te binden aan de jol. Plotseling raakte zijn rugzak met zijn kostbare inhoud los. Uit angst om zijn vaders rutter in de diepte te zien verdwijnen, dook Jack erachteraan. Net toen hij de draagriem te pakken had, werd de boot overspoeld door een reusachtige golf. Er klonk een oorverdovend gekraak alsof er een bot brak, en de mast spleet doormidden. De boot kapseisde en de jonge bemanning werd de wild schuimende zee in geslingerd.

Uit alle macht probeerde Jack terug te zwemmen naar zijn vrienden, maar de stroming sleurde hem mee. Het gewicht van de rugzak en zijn zwaarden trok hem omlaag, maar hij wist zijn hoofd boven water te houden door zich vast te klampen aan de kapotte mast. Zijn vrienden, die vastgebonden zaten aan hun gekapseisde jol, riepen hem. Maar hun kreten werden weggeblazen op de huilende wind. Steeds verder dreven ze bij elkaar vandaan, tot hun kleine boot werd verzwolgen door de huizenhoge golven.

Dat was de laatste keer dat hij Yori, Saburo en Miyuki levend had gezien. Jack moest de verschrikkelijke waarheid onder ogen zien – zijn vrienden waren omgekomen in de storm. Verdrinken. Dood. Voor altijd verdwenen.

Hij had echter geen tijd om te rouwen, want er echode een barse mannenstem door de grot. ‘De sporen gaan deze kant uit.’

Jack vluchtte een andere gang in. Deze was nauwer dan de vorige en Jack moest zich bukken om zijn hoofd niet te stoten tegen de scherpe rotsen. Na een meter of twintig zag hij een sprankje licht en hij kreeg weer hoop dat hij zou ontkomen.

Hij kwam bij een schemerige spelonk. Maar waar hij ook

keek, overal zag hij massieve rots. Het zonlicht dat hij had gezien, scheen naar binnen door een spleet boven in het plafond. Jack zocht wanhopig naar steunpunten voor zijn handen en voeten. Maar de zee had de rotswand glad gesleten en zelfs met zijn klimtechniek zou hij het kleine gat nooit kunnen bereiken. De weg was weer doodgelopen en deze keer kon Jack niet terug.

‘Laten we deze proberen,’ klonk een stem verontrustend dichtbij.

‘Neem geen risico,’ sprak de leider waarschuwend. ‘Dood de gaijin zodra je hem ziet.’

Jack hoorde de samoerai de gang naar de spelonk in komen. Verzwakt als hij was door de storm vermeed hij liever een gevecht. Maar nu hij in de val zat trok hij zijn zwaard en bereidde zich voor om zich te verdedigen. Hij voelde water over zijn voeten klotsen en weer verdwijnen. Toen hij omlaagkeek zag hij een kleine opening in de rotsbodem. Jacks geluk was eindelijk weergekeerd. Als de zee naar binnen stroomde moest er ook een uitgang zijn.

‘Ik heb hem gevonden!’ riep een van de samoerai.

Jack liet zich op handen en knieën vallen. Hij schoof zijn zwaarden en rugzak het gat in en kroop erachteraan. Iemand greep zijn enkels beet en hij werd achteruit getrokken. Hij schopte hard en de samoerai liet los. Jack verdween, als een konijn dat zijn hol in schoot. Het gat verwijdde zich tot een aflopende gang. Hij kroop verder, zijn knieën en ellebogen schurend over de ruwe rots.

‘Laat hem niet ontsnappen!’ schreeuwde de leider. ‘Er staat een beloning op zijn hoofd.’

‘Het is te nauw,’ protesteerde de samoerai.

De leider vloekte gefrustreerd. ‘Blijf hier voor het geval hij omdraait. De rest komt met mij mee. We grijpen hem aan de andere kant... als hij er levend uit komt.’

Ninja-ademhaling

Jack kroop duwend en trekkend door de gang. Het was aarde-donker en de gang werd steeds nauwer. Terwijl de zijanten zich om hem heen sloten, moest hij onwillekeurig denken aan het immense gewicht van de landtong die op de rots boven hem drukte. Het zweet brak hem uit en zijn handen begonnen ongecontroleerd te trillen toen de claustrofobie zich van hem meester maakte. Zijn schouders kwamen vast te zitten tussen twee rotsen en hij raakte in paniek. Hij draaide en kronkelde, maar kon zichzelf niet bevrijden. Plotseling had hij moeite met ademen. Er leek niet genoeg zuurstof in de lucht te zitten.

Toen hoorde hij het onheilspellende gebulder van een golf.

Een windvlaag ging vooraf aan de onzichtbare muur van water toen de zee zich de nauwe doorgang in perste en op Jack afstoof. Hij haalde snel adem en zette zich schrap. De golf raakte hem met het geweld van een op hol geslagen paard. Het water vulde de gang en Jack werd ondergedompeld in een borrelend gebulder.

Jack verzette zich tegen zijn paniek. Hij wist dat de ninjatechniek van ademonderdrukking zijn enige kans was om het te overleven. Er was geen tijd om de diepe ademhalingsoefening te doen die eraan vooraf moest gaan, dus hoopte hij dat de andere elementen voldoende waren. Met het gemak van een ervaren beoefenaar ontspande hij zijn spieren en concentreerde zijn geest op een gelukkig moment in zijn leven, als focus van zijn

zenmeditatie. In gedachten zag hij Akiko, zijn dierbaarste vriendin, samen met hem in Toba onder een *sakura* zitten. Terwijl het woeste water op hem neer beukte, verzonk hij in een meditatieve staat en vertraagde zijn hartslag. Nu het twee keer zo langzaam sloeg, had zijn lichaam minder behoefte aan zuurstof en kon Jack zijn natuurlijke impuls om adem te halen onderdrukken.

Maar niet voor eeuwig... hooguit een paar minuten.

De zee stuwde de gang door en dreigde hem voor altijd in zijn waterige omhelzing gevangen te houden. Plotseling kwamen zijn schouders door de kracht van de golf vrij. Een tel later veranderde de watervloed van richting. Terwijl hij spartelend op de wilde stroom werd meegevoerd schoot zijn hartslag omhoog en schreeuwden zijn longen om zuurstof. Jack had zijn grens bereikt en in de verwachting lucht in plaats van water te vinden sperde zijn mond zich als vanzelf open...

Jack balanceerde op de rand van verdrinking, maar op het laatste moment werd hij gered doordat de golf eindelijk terugweek. Zijn hoofd brak door het wateroppervlak heen en hij hapte naar lucht. Sputterend tastte hij in de duisternis naar zijn zwaarden en zijn rugzak. Zijn handen sloten zich om de gevesten en de riem, en zo snel als hij kon kroop hij de langzaam wijder wordende gang door. Maar voordat hij bij de zee was, stroomde de volgende golf naar binnen.

Deze keer was Jack beter voorbereid. Hij zette zich schrap tegen de rotswanden en haalde drie keer diep adem, waarna hij zijn adem vasthield en weer in meditatie verzonk. De zee raasde over hem heen en het was alsof zijn kimono van zijn rug werd gescheurd. Maar Jack hield stand. Hij telde af en wachtte op het omkeren van de stroming. De golf rolde voort, in een schijnbaar eindeloze watermassa – tot hij de verandering van richting voelde. Ondertussen was zijn behoefte aan zuurstof nijpend geworden. Het water deed er veel langer over om te verdwijnen dan hij had gedacht. Zijn longen stonden op barsten... toen de gang weer droogviel. Terwijl hij de kostbare lucht naar binnen

zoog hoorde hij de volgende golf alweer naderen en hij beseftte dat het vloed werd.

Jack wist dat hij geluk had gehad dat hij de eerste twee golven had overleefd. Een derde zou hem fataal worden.

Met zijn rugzak en zijn zwaarden achter zich aan slepend kroop hij de gang door. De golf kwam donderend dichterbij. In het donker klauterde hij over een aantal rotsen heen en kwam bij een splitsing. Hij had geen tijd om te treuzelen en een glinstering overtuigde hem om links te gaan. Terwijl de zee hem als een schuimbekkend monster achtervolgde, kroop hij schuin omhoog naar een groot gat. Met zijn laatste krachten klom Jack naar buiten en rolde omlaag op een stuk zand. Achter hem spoot het stuifwater het gat uit.

Jack was door het oog van de naald gekropen en hij bleef een moment op zijn rug liggen om bij te komen. Hij bevond zich in een grote grot met rotspoelen en stalactieten. Het heldere zonlicht scheen uitnodigend door de rotsige grotopening naar binnen. Erachter strekte zich een glinsterend zwart zandstrand uit.

Zonder tijd te verliezen stak Jack zijn zwaarden bij zich en hing zijn rugzak om. Behoedzaam liep hij naar de ingang en gluurde naar buiten. Afgezien van een paar zeemeeuwen was het strand verlaten. Blijkbaar was de samoeraipatrouille nog niet over de landtong heen geklommen. Jack verliet de beschutting van de grot en holde naar de andere kant van het strand, waar hij een pad dacht te zien dat langs de rotswand omhoogvoerde.

Het zand was al heet onder zijn voeten. Tegen de middag zou de hitte ondraaglijk zijn. Plotseling zag hij halverwege het strand een voorwerp tussen de scharrelende meeuwen liggen. Toen hij dichterbij kwam, vlogen de meeuwen weg en vol afschuw beseftte hij dat het een menselijk hoofd was.

Hij had niet zo geschokt hoeven zijn. De samoerai stonden erom bekend dat ze hun slachtoffers onthoofden. Na een strijd was het traditie dat krijgers de hoofden van hun verslagen vijanden ter inspectie aan hun generaal lieten zien. Hoofden werden

ook afgehakt als onderdeel van *seppuku*, rituele zelfmoord. Of in minder eervolle omstandigheden als een wrede vorm van de doodstraf. In dit geval was het ongelukkige slachtoffer een jongen die eruitzag als een boer of een gewone misdadiger – het hoofd had niet de geschoren schedel en de knot van de heersende samoeraiklasse. Het slordige zwarte haar stond juist recht omhoog alsof het nog steeds in shock was door het plotselinge heengaan van zijn eigenaar.

Jack wierp een blik vol medelijden op het hoofd en holde door, zich scherp bewust van het feit dat hem hetzelfde lot stond te wachten als hij niet tijdig wekwam.

‘Hé, *nanban!*’

Jack trok zijn katana en draaide zich razendsnel om naar de samoeraipatrouille. Maar er was niemand.

‘Ben je blind? Hier beneden!’

Jack bleef als aan de grond genageld staan. Het was het afgehakte hoofd dat tegen hem sprak.